

Oltár je pre veriacich rodinným stolom

Interiér Kostola sv. Jána Nepomuckého prešiel v poslednom období viacerými zmenami. Už pri vstupe padne zrak každého veriaceho na farebné okenné vitráže. Vybuďoval sa nový oltár a rekonštrukciou prešiel celý priestor apsidy.

S myšlienkou zmeny apsidy prišiel pán farár Štefan Nižník: „Keď som prvýkrát prišiel sem do kostola s pánom dekanom, prvé, čo som si uvedomil, bolo, že tento kostol nemá hlavy. Tu musí byť hlava tak, aby sme sa skutočne cítili ako v prítomnosti Krista. Tak som si teda povedal, že sa budem snažiť o zmenu apsidy.“

Oltár podľa II. vatikánskeho koncilu

Najskôr sa začalo s rekonštrukciou oltára – na základe vatikánskeho koncilu, ktorý

odporúča, aby sme mali stabilné oltáre z kameňa alebo betónu, bolo potrebné nahradiť náš dočasný drevený stôl. Nový oltár ocenil aj biskup Mons. Viliam Judák v kázni počas konsekrácie, ktorá sa konala 19. februára 2017: „Zasväcujeme Bohu toto ľudské dielo, tento krásny, pevný oltár, ktorý ste pripravili do vášho chrámu, ako to vyžadujú cirkevné predpisy. V dejinách oltár vždy symbolizoval miesto, kde sa človek stretával s Bohom. Po bohostánku je to najsvätejšie miesto v chráme. Tento oltár vás bude chrániť, budete k nemu prichádzať ako k rodinnému stolu. Bude vás však učiť aj k obete.“

Rekonštrukcia pokračovala zmenami pódia. Ide o pomerne veľký priestor, ktorý však nebol dobre využitý. Kňaz sedel na kraji pri stene a musel sa prihovárať z kraja. Po ukončení úprav sa miesto pre kňaza presunulo k centrálnej časti apsidy a kňaz je otočený k veriacim.

Všetky spomenuté úpravy schválil biskupský úrad, ktorý tiež odporučil architekta pre sakrálnu budovu. Bol ním pán Ing. František Dulík z Nitry. Pri navrhovaní vzhľadu oltára sa snažil zachovať pôvodný štýl výzdoby. Tomu prispôbil aj výber kameňa. „Jeho konečnú podobu sme prekonzultovali s kamenárom. Priniesol určité druhy kameňov, ktoré sme s pánom architektom porovnali a napokon vybrali tú najlepšiu,“ objasňuje pán farár.

Cyril a Metod neprešli

Novinkou v našom kostole sú sklené vitráže. S návrhom prišiel pán farár: „Bol to môj nápad, vravel som si, že musíme tam dať vitráže, aby sme to vylepšili. Spolu s architektom sme nad tým uvažovali. Chcel som tam dať sv. Cyrila a Metoda, pán architekt tiež, ale pán biskup povedal, že tento kraj je poznačený dvoma veľkými

svätcami zo Skalky, tak tam dáme sv. Svorada a Benedikta.“

Projekty vitráží pochádzajú od kňaza Emila Prokopa, autora hlavnej maľby v našom kostole – sv. Jána Nepomuckého. Išlo o jeho staré návrhy zo 70. – 80. rokov, keďže páter Prokop v roku 2006 zomrel. V spomínanom období bol však tento verbista veľmi aktívny. Začal maľovať kostoly a venovať sa vitrážam. Okrem nášho kostola maloval aj vo farskom kostole v Trenčíne či v Kostolnej Vsi. „Mal viac návrhov vitráží – Sedembolestnú Pannu Máriu, aj toho Cyrila a Metoda, ale po zásahu pána biskupa sa zvolili sv. Svorad a Benedikt,“ upresňuje pán farár.

Náročnosť projektu

Ako to už pri rekonštrukciách býva, pôvodný plán sa postupne rozšíril aj o ďalšie náležitosti: svetlá, dvere, sviečky, svietniky i bohostánok, čím

sa pôvodný rozpočet o niečo prekročil. Celková suma rekonštrukcie bola vyčíslená na 41 804 eur. Približne polovicu z tejto čiastky – 22 000 eur sa podarilo vyzbierať v našom kostole. Prakticky všetky príjmy zo zbierok, pohrebov, sobášov a krstov z uplynulého roka boli použité na tento účel. Ďalších 10 000 eur prispel biskupský úrad. Je to viac ako býva zvykom, väčšina kostolov dostáva príspevok vo výške 7 000 eur. Biskup však uznal farárovo argumenty a rozhodol sa tento príspevok navýšiť. Zvyšok – cca 8 500 eur pochádza od sponzorov z farností, v ktorých pán farár predtým pôsobil.

Do budúcnosti je naplánovaná aj zmena súčasných mikrofónov na bezdrôtové, preto sa káble neschovali do schodov, ale len pod plastové lišty. A ak všetko pôjde podľa plánu, do zimy by sme mali tešiť aj z nových okien.

Dominika Tallová
Lýdia Murárová

Z rokovani obecného zastupiteľstva

Obecné zastupiteľstvo v Hornom Srní na svojom zasadnutí v mesiaci február 2017:

SCHVÁLILO

Všeobecne záväzné nariadenie č. 1/2017 o určení výšky dotácie na prevádzku a mzdy na dieťa materskej školy a školských zariadení so sídlom na území obce Horné Srnie.

Všeobecne záväzné nariadenie č. 2/2017 ktorým sa určujú podmienky poskytovania dotácií z rozpočtu obce.

Všeobecne záväzné nariadenie č. 3/2017 o niektorých podmienkach držania psov v obci Horné Srnie.

Všeobecne záväzné nariadenie č. 4/2017 ktorým sa schvaľuje Prevádzkový poriadok pohrebísk na území obce Horné Srnie.

Prijatie preklenovacieho úveru – Preklenovací úver – EÚ fondy - vo výške 400 000,- eur (financovanie 95 % celkových oprávnených nákladov) a prijatie Investičného úveru SAMOSPRÁVA vo výške 20 000,- eur (financovanie 5 % z celkových oprávnených nákladov) poskytnutých zo strany VÚB, a. s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, Slovenská republika, IČO: 31 320 155, zapísanej v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava 1, oddiel

Sa, vložka č.: 341/B, (ďalej len „banka“) za podmienok dojednaných v príslušnej úverovej zmluve, s možnosťou jej prolongácie (zmeny) dodatkom k zmluve, na účely zabezpečenia financovania projektu realizovaných z fondov Európskej únie: Intenzifikácia triedeného zberu komunálneho odpadu v obci Horné Srnie.

VYHOVELO

protestu prokurátora proti VZN č. 1/2003 o premávke na pozemných komunikáciách na území obce Horné Srnie.

protestu prokurátora proti VZN č. 3/2012 o prevádzkovaní pohrebísk na území obce Horné Srnie.

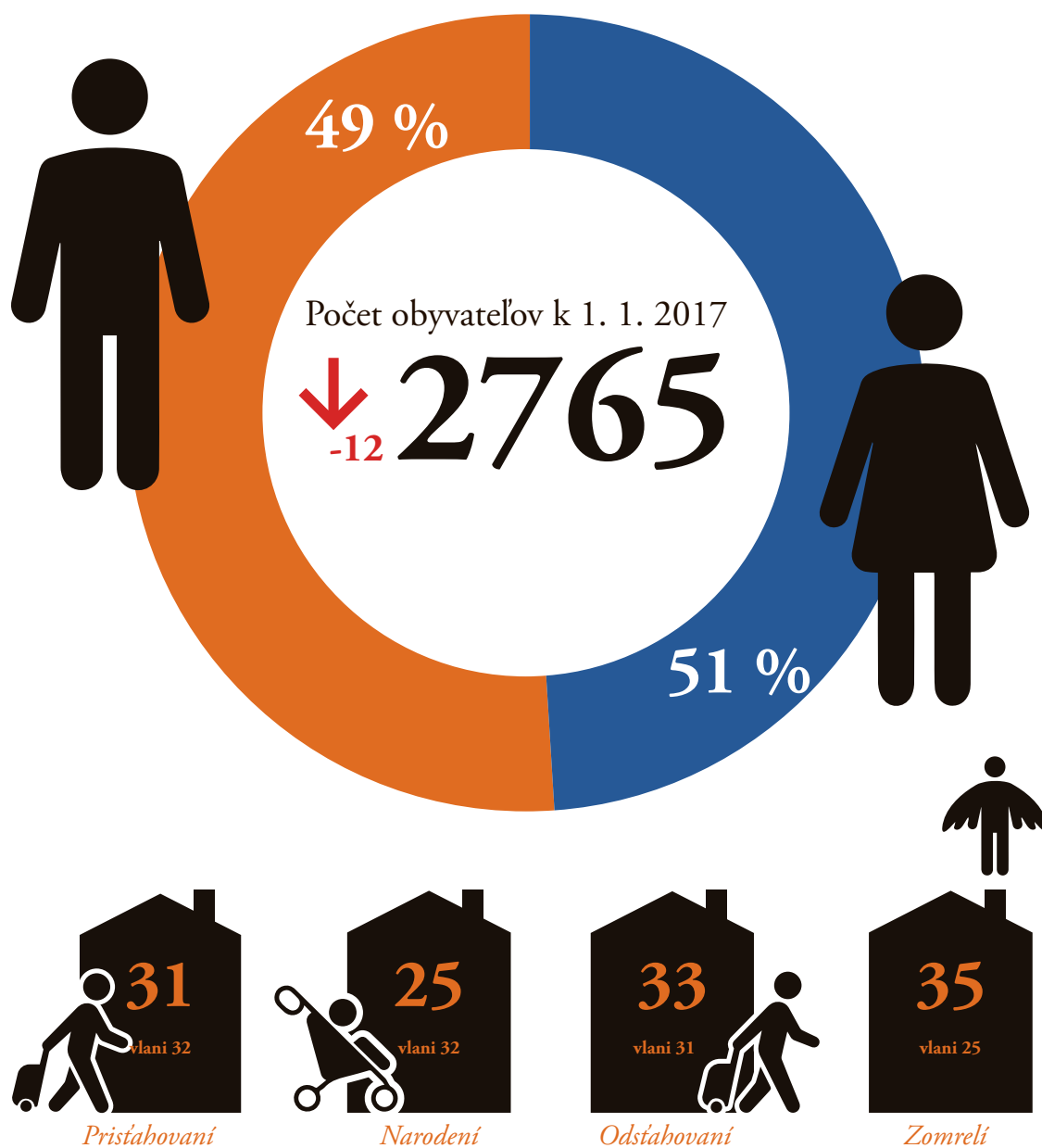
ZRUŠILO

VZN č. 1/2003 o premávke na pozemných komunikáciách na území obce Horné Srnie.

V tomto prehľade sú vypísané a zhrnuté len najdôležitejšie body uznesení. Presné znenie uznesení a kompletne zápisnice zo zasadnutí OZ spolu s výpismi z hlasovania poslancov sú k dispozícii k nahliadnutiu na Obecnú úradu v Hornom Srní, ako i na web stránke obce www.hornesrnie.sk.

Silvia Kebisková, OcÚ

Štatistika obyvateľov za rok 2016

Keď silní pomáhajú

Zdravie – vzdelanie – bezpečie. Tri oblasti života, ktorých hodnota je nevyčísliteľná. Dôvod je viac než jasný. Nie každý v našom okolí má to šťastie žiť s ich 100-percentným naplnením.

Spoločnosť CEMMAC našla cestu, ako spomínané oblasti života chrániť a rozvíjať. Na základe konceptu spoločensky zodpovedného podnikania sa snaží nezištné pomáhať rôznym komunitám z okolia cementárne, či už finančnými, alebo nefinančnými príspevkami. Na konci roku 2015 bol zriadený **neinvestičný fond CEMMAC** so snahou dosiahnuť ešte vyššiu systematickosť a transparentnosť pri prerozdelení prostriedkov, pretože počet žiadateľov neustále rástol. V súčasnosti sú dary z fondu CEMMAC možné získať na nasledovné účely:

- podpora vzdelávacích zariadení pre deti a mládež,
- podpora vzdelávacích aktivít a súťaží detí a mládeže, podpora športových a kultúrnych aktivít detí a mládeže,
- podpora občanov so zdravotným postihnutím,

- podpora športových aktivít občanov všetkých vekových kategórií a podpora zariadení, umožňujúcich športové aktivity občanov,
- podpora aktivít zdravotne znevýhodnených občanov vrátane detí a mládeže,
- individuálne určená pomoc pre jednotlivca alebo pre skupinu osôb, ktoré sa ocitli v ohrození života, v naliehavej finančnej tiesni alebo potrebujú naliehavú pomoc pri postihnutí živelnou pohromou alebo pri nepriaznivej životnej situácii, do ktorej sa nedostali vedome vlastnou vinou.

Zaujíma vás, kde CEMMAC prostredníctvom Fondu CEMMAC n. f. v roku 2016 pomáhal?

Finančný dar bol venovaný ZŠ s MŠ Václava Mítúcha v Hornom Srní, ktorý bol určený na podporu vzdelávacích, športových a kultúrnych aktivít jej žiakov. Ďalšími obdarovanými vzdelávacími inštitúciami boli ZŠ Janka Palu 2 v Nemšovej, MŠ na ulici Odbojárov v Nemšovej a ZŠ s MŠ Pod hájom 967 v Dubnici nad

Váhom. Finančné príspevky boli rovnako použité na rozvoj vzdelávania žiakov vymenovaných škôl.

Športový duch a zdraviu

Trenčianska bežecká CEMMAC liga. Podpora športu je jedným z hlavných cieľov Fondu. CEMMAC chce tak motivovať predovšetkým mládež k mysliteľnému tráveniu voľného času.

prosperné športové zapojenie boli finančne a materiálne podporené prostredníctvom futbalového turnaja organizovaného futbalovým klubom FC Baník Horné Srnie, no tiež v podobe

spolupráce s bežeckými nadšencami, keď sa CEMMAC stal hlavným partnerom Trenčianskej bežeckej CEMMAC ligy. O pomoc týkajúcu sa za-

chovania prevádzky športoviska a aktivít klubu požiadalo v minulom roku aj Občianske združenie TK 2000. Žiadosti bolo vyhovené. Je všeobecne známe, že

CEMMAC je nadšencom dobrej hudby akéhokoľvek žánru. Preto neváhal a finančne sa podieľal na vydaní albumu s ľudovými piesňami lokálnej hudobnej skupiny pod vedením pána Svedka.

Okrem iného bola čiastka z prostriedkov Fondu CEMMAC venovaná aj Farnosti Jána Nepomuckého v Hornom Srní s cieľom rozvíjať a chrániť duchovné hodnoty, chrániť ľudské práva, zachovať prírodné a kultúrne hodnoty či pomáhať rozvoju sociálnych služieb vo farnosti.

„CEMMAC vždy podporoval aktivity v regióne. Prerozdeleniu finančných darov však chýbal systém. Som rád, že zriadením Fondu sa pridelovanie príspevkov stalo naozaj transparentné. Je našim cieľom podporovať aktivity a inštitúcie, ktoré slúžia všetkým občanom. Pretože v CEMMACu nechceme byť len významným zamestnávateľom v regióne, chceme byť aj príkladom spoločenskej angažovanosti,“ zhodnotil dôvody vzniku Fondu predseda predstavenstva spoločnosti Martin Kebisek.

Eliška Horňáková

Otázky občanov

Odpovedá Jozef Húserka,
starosta obce

Ako to vyzerá s rekonštrukciou úseku Slaninková?

Po odovzdaní petície bolo zo strany oslovených orgánov a inštitúcií konštatované, že kompetentným je v tejto veci Slovenská správa ciest, ktorá je zo zákona správcom ciest prvej triedy, ktorou je aj cesta I/57.

Dňa 11. 10. 2016 po návšteve pracovníka SSP Bratislava a obhliadke celého úseku od hranice katastra obce (Slaninková) po štátnu hranicu SR – ČR bolo prisľúbené, že s realizáciou investičnej akcie sa začne čo najskôr. Následne 27. 10. 2016 bolo obci dané na vedomie vyjadrenie SSC Bratislava s konštatovaním:

- SSC v súčasnosti nedisponuje finančnými prostriedkami na začatie technickej prípravy stavby;
- stavba I/57 Horné Srnie je zaradená v programe Modernizácie na rok 2017 – dodatku č. 1 stavieb štátneho rozpočtu, avšak len s majetkovým krytím;
- poukazujú na skutočnosť, že po cestnej komunikácii I/57 z Českej republiky a do Českej republiky je obmedzená premávka pre vozidlá do 7,5 t.

Okresný úrad, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií dňa 3. 11.

2016 zvolal pracovné stretnutie za účasti zástupcov petičného výboru, Slovenskej správy ciest Žilina a Trenčín, Okresného riaditeľstva policajného zboru Trenčín, Cemmac, a. s., Horné Srnie, primátora mesta Nemšová a starostu obce Horné Srnie, z ktorého bol na základe podnetov a konštatovaní nedostatkov ako aj oprávnenosti petície nasledovný záver:

Petícia na úpravu cestnej komunikácie I/57 v lokalite Slaninková je opodstatnená.

Správca cesty SSC IVSC Žilina vykoná do 30. 11. 2016 nasledovné krátkodobé úlohy:

- Obnovu vodorovných dopravných značiek
- Opravu krajníc v predmetnom úseku cesty po oboch stranách
- Osadí smerovacie stĺpiky
- Opravu pozdĺžnych a priečných nerovností
- Úpravu jarku (neudržiavaná odvodňovacia priekopa)
- Vyspraví pozdĺžne trhliny na vozovke
- Požiada obec Horné Srnie a mesto Nemšová o výrub stromov a krovia

Dlhodobé úlohy:

Zaradenie do programu Modernizácie úsekov ciest 1. triedy (úsek cesty I/57 Horné Srnie – zosuv v km 140,300 – 147,169

Úsek v km 147,169 – 147,972 je v špecifikácii Kontraktu na rok 2017 – dodatku č. 1 stavieb štátneho rozpočtu (len majetkovo-právnym krytím).

Z uvedeného je zrejmé, že rekonštrukcia cesty je vo vzdialenejšom časovom horizonte. Možno kompetentní čakajú na nejakú väčšiu dopravnú neľahodu alebo...

Obec nemá v tejto veci žiadnu kompetenciu ani iné možnosti ako túto investičnú akciu urýchliť.

Pri každej požiadavke na údržbu, kosenie, orezanie stromov zasahujúcich do profilu cesty I/57 sa stretneme vždy s konštatovaním: »Po pridelení finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu zrealizujeme.«

Pred časom sa hovorilo o vyschnutej lipe v parku. Plánujete ju ponechať alebo sa z nej bude robiť nejaké umelecké dielo?

Lipka minulý rok ešte trochu žila, mysleli sme, že sa na jar možno spamätá, uvidíme. Podľa dotazníka, ktorý bol zverejnený a vyhodnotený, tam bude zo stromu vyrezaná socha.

Ktoré ulice alebo chodníky sa plánujú rekonštruovať v najbližšom čase a kedy?

V roku 2017 je plánovaná rekonštrukcia ulíc Prúdová, vrátane jednostranného chodníka, a celá ulica Zbeziarska – asfaltový povrch. Rekonštrukcia bude možná až po rekonštrukcii rozvodov plynu na týchto uliciach. Predpokladáme, že práce – asfaltovanie a oprava chodníka – by sa mohli urobiť v auguste, resp. v septembri 2017 podľa ukončenia prác SPP na rekonštrukcii NTL plynovodu.

Ako to vyzerá s pozemkami Pod Vrškom? V akom stave je tento projekt?

Po zamietnutí jednoduchých pozemkových úprav v lokalite Pod Vrškom sme podnikli kroky a začali rokovanie so Slovenským pozemkovým fondom, ktorý je správcom pozemkov neznámych vlastníkov a má v lokalite Pod Vrškom aj kmeňové parcely. SPF nám prisľúbil, že nám dá súhlas k začatiu jednoduchých pozemkových úprav. Po vydaní súhlasu sa začne proces jednoduchých pozemkových úprav odzovovať. Žiadam, resp. prosím vlastníkov pozemkov v tejto lokalite, ktorí boli oslovení listom, aby podpísali súhlas s pozemkovými úpravami. Počas dvoch rokov sme aj napriek viacerým upozorneniam nedokázali dostať súhlas ani 50 % vlastníkov.

Po dedine sa často aj niekoľko hodín túla veľký, nebezpečne vyzerajúci pes. V parku sa pobije s iným psom a spôsobuje šoky deťom, ktoré vybiehajú na pódium. Nikoho priamo neohrozuje, no napriek tomu je to pre ľudí ne-

príjemné. Čo robiť? Kde zavolať? Ak žije v susedstve pes, ktorý pravidelne znepríjemňuje život ľuďom na okolí, mám nejaké práva alebo musím jednoducho trpieť?

Žijeme na dedine, kde niekedy hučí cirkulárka, inokedy o štvrtej ráno kikiríka kohút a niekedy celé noci šteká, resp. zavýja pes. Obec nemá právomoc ani kompetenciu riešiť tieto problémy. Pre informáciu uvádzame vyjadrenie právnikovi aj k týmto problémom:

„Nakoľko skutočnosti, ktoré sa týkajú poškodzovania súkromného majetku, majú charakter občianskoprávného sporu a posúdenie obmedzenia prípadne rušenia výkonu vlastníckych práv z hľadiska upravených v § 127 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (občiansky zákonník) je v kompetencii príslušného súdu v konaní podľa občianskeho zákonníka. § 127 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (občiansky zákonník):

„Vlastník veci sa musí zdržať všetkého, čím by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného alebo čím by vážne ohrozil výkon jeho práv. Preto najmä nesmie ohroziť susedovu stavbu alebo pozemok úpravami pozemku alebo úpravami stavby na ňom zriadenej bez toho, že by urobil dostatočné opatrenie na upevnenie stavby alebo pozemku, nesmie nad mieru primeranú pomerom obťažovať susedov hlukom, prachom, popolčekom, dymom, plynmi, parami, pachmi, pevnými a tekutými odpadmi, svetlom, tienением a vibráciami, nesmie nechať chované zvieratá vniknúť na susediaci pozemok a nešetrne, prípadne v nevhodnej ročnej dobe odstraňovať zo svojej pôdy korene stromu alebo odstraňovať vetvy stromu presahujúce na jeho pozemok.“

Svoje otázky posielajte emailom
na adresu urad@hornesrnie.sk

Deň otvorených dverí v CEMMAC-u sa posúva

Pre mnohých je areál cementárne CEMMAC miestom plným zaujímavých technológií, zariadení, stavieb a jedinečných výrobných procesov. Dobrou správou je, že toto miesto nie je pre zvedavých nadšencov techniky úplne neprístupné.

Od roku 2012 sa každoročne počas júnového sobotňajšieho dopoludnia otvárali brány CEMMAC-u širokej verejnosti nielen z okolia cementárne. Výber termínu Dňa otvorených dverí v CEMMAC-u nebol náhodný. Možnosťou navštíviť cementáreň organizátori zároveň chceli osláviť Medzinárodný deň detí. Na svoje si preto prišli hlavne najmenší cementári.

Touto cestou by vedenie spoločnosti CEMMAC chcelo čitateľov a obyvateľov prihláhlých miest a obcí oboznámiť so zmenou v harmonograme konania Dňa otvorených dverí. Z dôvodu plnej prevádzky cementárne a náročnosti zabezpečenia priebehu celej akcie z hľadiska bezpečnosti návštevníkov sa toto milé a už tradičné podujatie bude konať **každý druhý rok**. Snahou pri organizovaní najbližšieho 6. ročníka Dňa otvorených dverí v roku 2018 bude opätovné zvýšenie jeho atraktívnosti a záväzok vytvorenia skvelej atmosféry pre všetkých zúčastnených.

Dovidenia v areáli cementárne CEMMAC v roku 2018!

Eliška Horňáková

Výzva starostu

V súvislosti s jarnými prácami na poliach a záhradách žiadame všetkých občanov, aby **hlinu a ďalší neporiadok, ktorý vynesú na kolesách mechanizmov, z chodníkov a komunikácií ihneď očistili**.

Okrem znečistených komunikácií pre ostatných ľudí je následkom aj vyrastanie buriny v dlažbe na chodníkoch, ktorá sa musí likvidovať herbicídmi, čo neprispieva k zlepšeniu životného prostredia.

Ďalej upozorňujeme na **zákaz vypalovania tráv a porastov**, ktorý vydalo Okresné riaditeľstvo hasičského a záchranného zboru v Trenčíne. Ublížujeme tým flóre aj faune, značnou mierou prispievame k znečisťovaniu ovzdušia a šíreniu zápachu v obci. Trávu je možné kompostovať, konáre sa môžu doviezť do zberného dvora, nie je potrebné takýto biologický materiál spaľovať. Dym zo spaľovania značnou mierou prispieva aj k zhoršovaniu zdravotného stavu nás všetkých.

Opätovne vyzývame občanov, ktorí majú **akýkoľvek materiál**, či už stavebný, palivové drevo, skládky štrku, hliny a pod. **uložený na chodníkoch, komunikáciách a iných verejných priestranstvách, aby toto bez meškania odstránili**. Takto uložený materiál bude klasifikovaný ako čierna skládka, ktorá môže byť nahlásená na okresný úrad a pokuty za takto nezákonne uložený odpad sú vysoké.

Je to zároveň nekorektné voči všetkým ostatným občanom, ktorí si svoj materiál skladujú na svojich pozemkoch a nemajú potrebu takýmto spôsobom kaziť vzhľad obce.

Zároveň sa chceme poďakovať všetkým spoluobčanom, ktorí očistili chodníky a komunikácie pred svojimi domami po zimnom posype.

Jozef Húserka, starosta

Ktorý je ten pravý?

Tak sa volala komédia, s ktorou sa k nám 26. 3. 2017 prišiel predstaviť divadelný súbor GIOVANNI z Dolnej Súče.

Čo sa na pódiu odohrávalo? Príprava dokonalej svadby nevesty Olívie a jej podvodného ženicha. Dokonalú svadbu prekazil zásnubný večierok, kde prezradil svoj zámer budúci manžel. Ženich sa predovšetkým zaujímal a aj pripravoval krádež hodnotného obrazu, ktorý sestry Olívia a Lucia zdedili po svojich rodičoch. Nepravý bratanec oboch sestier jeho zámer odhalil. Krádež bola zmarená a dobro zvíťazilo nad zlom. Nevesta Olívia hľadá lásku ďalej, svadba bude nabudúce.

Komédiu Ktorý je ten pravý? režírovali sestry Katka a Mirka Michálikové, scenár pripravila Mirka Micháliková. Hlavnú postavu nevesty Olívie si zahrala Dominika Tfirstová a sestru Luciu stvárnila Silvia Micháliková.

Divadelný súbor GIOVANNI pracuje pod Združením seleziánskej mládeže DOMKA v spolupráci s obecným úradom v Dolnej Súči. Súbor dostal názov podľa dona Giovanni Bosca, zakladateľa seleziánov, ktorý svoj život obetoval mladým.

Svoju prvú divadelnú hru naštudoval súbor GIOVANNI v roku 2003 pod názvom Bál zlodejov od autora Jeana Anouilha. Divadelnú hru naštudovali a nacvičili Mirka a Katka Michálikové.

V decembri 2004 pri príležitosti 85. výročia založenia prvého divadelného súboru v Dolnej Súči uviedli svoju druhú divadelnú hru v piatich dejstvách Posledná bosorka autora Ivana Bukovčana. Pri prí-

ležitosti 85. výročia bolo udelené čestné občianstvo PaedDr. Pavlovi Červenému, občanovi Horného Srnia, za jeho prácu s divadlom v Dolnej Súči počas jeho pôsobenia na tunajšej základnej škole.

V marci 2006 divadelný súbor GIOVANNI predviedol ďalšiu divadelnú hru pod názvom Sládkovia od autora K. J. Erbena, ako režisérky sa predviedli Katka a Mirka Michálikové.

Pri príležitosti 800. výročia prvej písomnej zmienky o obci Dolná Súča si divadelný súbor naštudoval divadelnú hru Gelo Sebechlebský od autora Jozefa Hollého. Nasledovali ďalšie predstavenia, z tých najúspešnejších, ktoré divadlo naštudovalo a predviedlo aj u nás, boli Pomsta porazených, Diamantová party a Krysa na hrade.

Režisérkam Katke a Mirke Michálikovým a celému divadelnému súboru GIOVANNI želáme do ďalšej zásluhnej činnosti veľa tvorivých síl a ďalšie úspechy na pódioch ochotníckeho divadla.

Ing. Jolana Hiklová

Káva, čaj a poézia

Možno sa pýtate, čo majú spoločné káva a čaj s poéziou. My sme sa v našom literárnom klube pokúsili nájsť spojenie týchto troch príjemných záležitostí a môžeme s radosťou skonštatovať, že spojenie sa vydarilo a z našich literárnych kaviarní sa pomaly stáva tradícia. V mesiaci marci sa konala už v poradí ôsma literárna kaviareň.

Ako hostí sme privítali huslistu Ferka Jaroša zo ZUŠ v Čadci, ktorý nás potešil naozaj majstrovsky zvládnutou hrou na husliach. Ako sa priznal v krátkom rozhovore, hudbe sa venuje už tretí rok a hra na husliach ho veľmi baví. Ďalšími milými hosťami boli žiaci zo ZUŠ v Dubnici nad Váhom pod vedením Mgr. Art. Editky Hrehušovej, ktorí ani tentoraz nesklamali a pripravili si pásmo poézie a zopár humorných scénok.

Keďže sa táto literárna kaviareň konala v mesiaci marec, nezabudli sme ani na naše ženy a sprievodnou akciou kaviarne bola aj výstava žiakov ZUŠ v Nemšovej s názvom Panna zázračnica. Výstava bola umiestnená v blízkosti veľkej sály kultúrneho domu. Chcem ešte podotknúť, že autorky vystavených dielok sú rodáčky

z Horného Srnia, a už zo samotných obrázkov bolo vidno, že majú naozaj talent.

Okrem milých hostí na marcovej literárnej kaviarni prezentovali svoju tvorbu aj členovia nášho literárneho klubu. Záver patrilo ako vždy posedeniu pri káve, čaji a koláčikoch, ako sa na správnu kaviareň patrí. Chcela by som sa touto cestou poďakovať Obecnému úradu v Hornom Srni za ústretovosť, či už sa to týka oznamov v miestnom rozhlase, alebo aj v bezplatnom poskytnutí priestorov, v ktorých sa naša kaviareň pravidelne koná.

Na záver by som si vás dovolila pozvať na naše ďalšie podujatia, ku ktorým patrí vyhodnotenie celoslovenskej literárnej súťaže Villa Zerna, ktoré sa uskutoční v piatok 5. mája 2017 vo veľkej sále Kultúrneho domu v Hornom Srni o 11.00 hod. Taktiež pripravujeme 9. literárnu kaviareň v mesiaci september a 1. podvečernú čítareň, ktorá sa uskutoční v priestoroch obecnej knižnice v mesiaci jún. Chcela by som dať do pozornosti stránku nášho literárneho klubu <http://poema.wz.sk/>, na ktorej sa dozviete viac o našej činnosti a o našich pripravovaných udalostiach.

Anna Prnová

Literárna čítačka v Hornej Súči

Dňa 14. marca 2017 sa členovia nášho literárneho klubu zúčastnili Literárnej čítačky v Hornej Súči. Akcia sa uskutočnila vo veľmi príjemnom prostredí obecnej knižnice.

Na úvod sa ujala slova vedúca obecnej knižnice pani Magdaléna Gugová, ktorá milo privítala členov nášho klubu: pani Vilmu Martiškovú, pani Žitku Kebískovú, slečnu Dorotku Karabovú, pani Annu Prnovú a pána Borisa Martináka. Po úvodných prozaických textoch, ktoré predniesli žiaci miestnej základnej školy Anetka Weissová a Ondrej Mikušinec pod vedením pani učiteľky Mgr. Hanky Hulínovej, odzneli básne Kamila Peteraja, Andreja Sládkoviča, Miroslava Váľka a iných slovenských autorov v podaní pani Magdalény Gugovej, pani Anny Panákovovej, pána profesora Mikuláša Medveca, pani Mgr. Terézie Mi-

chalovej a pána Petra Michala.

Zaujímavé bolo vystúpenie pani Anny Sáskovéj, ktorá predniesla verše, ktoré sa v minulosti recitovali na svadbách pri odčepčovaní nevesty. Autorkou básní je babička spomínanej pani Sáskovéj. A že v umeleckom prednese sa dá úspešne pokračovať aj počas štúdií na SŠ potvrdila študentka Karolínka Juricová, ktorá zarecitovala báseň o výbere povolání. Chcela by som ešte poznamenať, že aj dospelí účinkujúci sa v minulosti aktívne venovali umeleckému prednesu a počas týchto literárnych stretnutí sa snažia naďalej odovzdávať svoje skúsenosti mladším recitátorom. Okrem toho si mladá generácia recitátorov aj takto zvyká na vystúpenia pred obecným a pevne veríme, že z vystúpenia na vystúpenie sú recitátori ostrieľanejší. Samozrejme, ako ukázali a predviedli žiaci a študenti, aj

my starší sa máme stále čo učiť od mladej generácie.

Druhá časť literárneho popoludnia patrila členom nášho literárneho klubu, ktorí odprezentovali svoju vlastnú tvorbu. Utorkové literárne popoludnie sa nezaobišlo ani bez záverečného priateľského posedenia a rušnej debaty, pričom sa nevymieňali iba dojmy z prečítaných kníh, ale aj kuchárske recepty. Veď nakoniec, aj to je druh literatúry, hraničiacej veľakrát s umením (kuchárskym). Akcia sa konala pri príležitosti Mesiaca knihy. Sme radi, že sme svojou prítomnosťou mohli prispieť k šíreniu umeleckého slova a už teraz sa tešíme na ďalšie stretnutie. Malo by sa konať v mesiaci jún, pre zmenu v obecnej knižnici v Hornom Srni.

Fotografie z podujatia si môžete pozrieť aj na stránke nášho klubu: <http://poema.wz.sk/>

Anna Prnová

Ukončili sme fašiangové obdobie a pochovali basu

V utorok 24. 2. 2017 o 16. hodine sa pred kultúrnym domom roznala hudba kapely Kur-níkšopa. Začali prichádzať naši občania, aby s nami „pofašangovali“. Nadšenci v maskách a krojoch zatancovali a z košíkov rozdávali voňavé šišky a fánky, ktoré pripravili ochotné gazdinky. Prítomní si na nich pochutnali, avšak bolo aj niečo „na zohriatie“. Od kultúrneho domu sa fašiangový sprievod vybral do ulíc našej obce. Zašli sme aj do CSS Lipovec, kde nás srdečne privítali, pohostili a niektorí obyvatelia si aj s chuťou zatancovali. Vo večerných hodinách sa sprievod vrátil do veľkej sály kultúrneho

domu. Kurníkšopa i tam zahrali do tanca, aby sa ľudia ešte pred 40-dňovým pôstom vytancovali, vyskákali a vybláznili. K dobrej nálade prispela aj „návšteva zo štúdia Barrandov“ – prišla rodinka Škopkovcov z Hoštíc, velebnosti a priviezli si aj babičku na posteli. Bola to partia prezlečená za postavy z obľúbenej trilógie Slnko, seno... Urobili promenádu po tanečnom parkete, pričom im prítomní tleskali a fotoaparáty len tak cvakali.

K ukončeniu fašiangov neodmysliteľne patrí aj pochovanie basy, ktoré si už tradične pripravili naše speváčky s ďalšími nadšencami. V smútočnom sprievode nechýbal prezlečený farár, miništrant, pohrebná služba, plačky a nosiči bal-

dachýnu nad marami s basou. Humorné prevedenie scénok so skvelým hereckým výkonom rozosmievalo celú salu a bolo prerušované veľkým potleskom.

Žartovné pochovanie tohto hudobného nástroja symbolizuje, že nastáva obdobie 40-dňového pôstu a tancovanie pri hudbe sa skončilo. Fašiangovou zábavou sme položili bodku za veselým fašiangovým obdobím. Basa oddychuje až do Veľkej noci, keď sa opäť začína obdobie veselien.

Ten, kto sa tejto milej akcie zúčastnil, určite neoľutoval. Touto cestou ďakujem všetkým účinkujúcim a tiež všetkým, ktorí sa na tejto akcii podieľali.

Jarmila Pavlačková

Maškarná fašiangová zábava MŠ

S príchodom fašiangov sa o dobrú náladu v obci znovu postarala naša materská škola. K fašiangom patria masky, ktoré vytvárajú jedinečnú atmosféru, do ktorej všetci účastníci plesu vniesli svoj vtip, fantáziu a originalitu.

Smiech, radosť a hudba prispeli k dobrej zábave, na ktorú budeme dlho spomínať. Vaša spokojnosť je našou odmenou za niekoľkotýždňové prípravy, ktoré táto akcia obnáša. Sme radi, že tak pozdvihujeme kultúru tejto obce, ako i udržiavanie ľudových tradícií a utužovanie dobrých vzťahov.

Tradičná a úspešná maškarná fašiangová zábava nechýbala

ani tento rok vďaka aktívnym, nápaditým p. učiteľkám a zamestnancom MŠ: Kataríne Kramlíkovej, Miroslave Čerňáčkovej, Márii Kumančíkovej, Emílii Papiernikovej, Tatiane Papiernikovej, Renáte Vidrnáčkovej, Henriete Kebíškovej, Petre Vidomanovej, Helene Špirkovej, Františke Zajacovej, Anke Hajdákovej a Juliánovi Michálikovi. Taktiež patrí vďaka p. Monike Kovačovicovej, ochotným rodičom a občanom, ktorí prispeli svojou organizačnou, finančnou pomocou či akoukoľvek iniciatívou.

Ďakujeme všetkým sponzorom, ktorí prispeli vecnými aj peňažnými darmi.

kolektív MŠ

Čím ste chceli byť ako dieťa?

Ťažko povedať, mal som vzťah k prírode a určite nie k matematike. Aj keď som chodil do matematicko-fyzikálnej triedy... Bolo to také zaujímavé, ale zvládli sme to. Humanitné témy mi boli bližšie. Teraz viem, že by som sa ešte hodil za veterinára a učiteľa. Ale najlepšie som bol umiestnený za pediatra.

Prečo práve pediatria?

Je to najkrajší pacient. Nevie síce rozprávať, ale nie je krajšieho pacienta. Môžeš to pobozkať od päty až na čelo. Je to aj náročné. To dieťa nepovie nič, človek na to musí skúsenosťami a tým, čo vie, prísť sám.

Ako to bolo s vašim príchodom do Srnia? Prečo práve Horné Srnie?

Bol dvojjobvod Nemšová – Srnie. Doktorka Nedasová, ktorá robila predtým mnou, išla na materskú dovolenku, tak ju bolo treba zastúpiť. Vtedy rozhodol o tom, kto kam pôjde, primár. A tak som sa 30. marca 1977 o druhej hodine poobede dozvedel, že zajtra nastupujem do Srnia. Ďalší deň som teda

vystúpil z autobusu v Nemšovej a hľadal som si ambulanciu. Tak som sa kukal, kam idú tí doktori, šiel som za nimi, až som sa dostal do ambulancie a sám sa predstavil sestričke. Chodil som aj sem a robil som aj v tých domoch fabrických, kde je teraz parkovisko. Hore robil doktor Kubička, dolu doktor Maruna a bola tam aj pediatrika časť. Asi do roka sa stavala nová ambulancia, a pritom sa stavala aj dvadsaťbytovka. Tak som robil a dochádzal. Na pohotovosti som slúžil s doktorom Manišom, ktorý mal dobré pozadie so Srní, a ten mi hovorí: „Vy by ste, kolega, nechceli bývať v Srní?“

Bývali sme vtedy na Juhu, nejakým veľkým lákadlom to pre mňa teda nebolo. Ale deti boli malé, a tak som zobral manželku a previezol som ju trabantom po Srní. Boli tu asfaltové chodníky, cesty, bola tu výstavba a dedina bola o 30 % lepšie vybudovaná ako ostatné. Ja som tú svoju ženu teda previezol a ukazujem jej tu, tu a tu a nesmelo som sa jej opýtal, či by sme tu nešli bývať. No a podľahla môjmu šarmu a súhlasila.

Šarmu dediny...

Áno, šarmu dediny :-). A tak sme sa v 1978 nasťahovali do tej bytovky. V roku 1981 sa tento dvojjobvod pre množstvo detí rozdelil. Mal som vtedy 120 novorodencov ročne. Teraz máme 50. Dostal som ponuku, kde chem ísť, a vybral som si Srnie. V podstate som sa so Srní oženil, to hovorí moja žena. Poznáš tu väčšinu domov, mám tu veľa známych, kamarátov. Tu sa robil Červený

sím vás, len dbajte na to, aby tomu vášmu dieťaťu zostala pečeň až do dospelosti. Nerád by som sa dotkol niekoho, ale veľa kolegov alibisticky napíše antibiotiká. Ja radšej pozvem to dieťa znova o dva – tri dni, lebo imunologicky musí organizmus nájsť nejakú odpoveď. Takže deťom chránim ich vnútornosti.

Kto vám robí väčšie vrásky – dieťa alebo rodič?

Deti nie, s tými to viem. Ale

deň, zlepšilo sa to. Ja som naozaj nevedel, čo tomu dieťaťu bolo. Po nejakej dobe som sa dozvedel, jáj, doktor, viete, čo ste tak chodili k tomu dieťaťu? Áno. No, mamička mu vtedy dala fazuľovú polievku. To ale mne nepovedala. Bol by som jej povedal, teraz si to dieťa noste dvanásť hodín, ale ja by som bol kludný. A takto som ja v podstate nespál. Lebo odborné bolo nakŕmené fazuľovou polievkou v troch mesiacoch. Ale žije!

Nechcel som odísť v čiernej sanitke

Vyzerá stále rovnako a určite by ste mu nehádali jeho skutočný vek. Vraj za to môže genetika a prostredie, v ktorom pracuje. Napriek tomu v týchto dňoch predsa odchádza do dôchodku a štafetu odovzdáva svojmu synovi Martinovi. V Hornom Srní strávil štyridsať pracovných rokov. Náš detský doktor Jozef Zavřel.

kríž, boli tu akcie Z, staval sa Vršok, čiže tých brigádnických akcií bolo veľa. Pracoval som na novej škôlke, na hale, robilo sa oplotenie na Vršku, dokonca som pomáhal pri budovaní vleku. Neboli síce mobily, neboli telefóny, ale všetko, čo sa odohrávalo, či to bol pôrod, alebo aj úmrtie, všade som sa vyskytol. A lekárska pohotovostná služba? Keď niekto volal, najprv povedali, choďte za Zavřelom, ak nebude doma, pošleme sanitku. Takže ja som mal niekedy aj 17 návštev doma. Ráno ma poslala manželka po mlieko a všade som už mal odkaz, doktor, dostavte sa u nás. Tak som prišiel domov o 11.00 po-maly so skysnutým mliekom.

Aké boli mamičky vo vašich začiatkoch a aké sú dnes? Je tam rozdiel?

Nooo, je (ťažký povzdych). Je. Je. Je. Mama k dieťaťu je stále rovnaká – vzťah k dieťaťu, starostlivosť... Ale doktor Google je teraz nesmierny poradca pre mnohé mamičky. Ona príde a už normálne povie, čo chce, dokonca vie aj diagnózu. Kedysi to nebolo. Mamička si do vyhľadávča zadá, že dieťa má teplotu, bolesti hrdla, teraz jej vyhodí všetky diagnózy, ona z toho niečo povylučuje a už je múdra. Ale to tak nie je. Každá choroba u každého organizmu vyžaduje niečo iné a môže mať aj iný priebeh.

Je pravda, že mamičky trvajú na predpisovaní antibiotík?

V Srní mali celých štyridsať rokov takú smolu, že ja som antibiotiká nepreferoval. A keď som na virózu nedal antibiotiká, prišiel otec a zobral karty, že tu bola jeho dcéra pred dvoma hodinami. „No áno,“ hovorím, „šak som ju vyšetril, dostala antipyretiká a musí sa to preliečiť.“ Zobral karty a nespokojný odišiel. Tak som len pri dverách povedal, pro-

komplikovaný rodič je takým darčekom, s ktorým musím vydržať, kým mu deti vyrastú. Mám mamičky, ktoré sa chodia ukázať každý týždeň. Riešia všetko. Tu je pupák, tu je soplík z jednej nosnej dierky, tuto vznikla nejaká lišaj. Ja veľmi trpezlivo vysvetlím, že to prejde, že aj na prírodu treba niečo nechať.

Vašimi rukami prešlo takmer každé dieťa v Srní. Pamätáte si všetky mená?

Nie. Vizualne si pamätám, že to je moje dieťa, oni ma aj zdravia. Veď to už sú 40-ročné deti.

Pamätám si takých, čo boli vážne chorí alebo bolo s nimi roboty pre niečo, pre nejakú prírodu. Napríklad zlomenina nohy počas futbalového zápasu. Prišiel som, ošetrili sme to, pichol som mu analgetiká, zavolali sme sanitku a keď už sme ho dávali do sanitky, tak ten dotyčný hovorí: „Ale ja mám alergiu na Eunalgit.“ A ja som mu rupol dva Eunalgity. Našťastie, bez reakcie. Tak také veci si človek pamätá.

Mali ste za tie roky aj nejaký kuriózný prípad?

Toho bolo viac. Rodičia mnohokrát nepovedia pravdu, lebo urobili niečo, čo nebolo dobré. Trojmesačné dieťa bolo donesené na ambulanciu s kŕčmi, s bolesťami brucha, zlé, plačlivé. Vyšetrili sme, urobil som, čo som mohol, no nevedel som nájsť príčinu. Pýtal som sa, či niečo nejedla, či nedala jesť... nič, nič, nič. Tak som povedal, že o jednej prídem to dieťa pozrieť. Prišiel som, žiadne veľké zlepšenie. Večer idem so ženou na prechádzku. A prechádzku som šteloval tak, aby sme šli okolo domu tých ľudí. Zaklopal som, len tak naholo, bez tašky, aby som sa opýtal, ako sa to dieťa má. K určitému zlepšeniu došlo. Prišla aj na druhý

To sa bežne dávali trojmesačným deťom polievky?

Nie. To bola taká doba. Dnes už oveľa viac mamičiek kojí, ako kojilo. Kedysi boli za mesiac na umelom mlieku, sunár stál 10 korún. Bolo zistené, že sa vyrobilo toľko sunáru v ČSR, že by sme mali mať dvojnásobok detí. Tak tým kŕmili svine, lebo to bol bielynový náboj za 10 korún. Potom sa začal dávať sunár na predpis. Teraz tým, že je to také drahé, omnoho viac mamičiek kojí.

Myslíte si, že má cementáren vplyv na chorobnosť ľudí? Vidíte rozdiel v chorobnosti detí zo Srnia a ostatných?

Nie. Keď som sem išiel, zisťoval som, či sú tu nejaké horšie podmienky. Lebo za vodou to bolo ešte pekne zapadané 1- až 2-centimetrovou vrstvou zvláštneho poprašku – vraj robili výskum na silikózu a že to nemá až taký vplyv. Dosť rýchlo sa začali stavať filtre a dedina sa očistila. A keď som porovnával s kolegami, napr. z Teplej, chorobnosť, žiadny význačný rozdiel tam neboli.

Aj ste sa za posledné obdobie praxe ešte niečo naučili?

U väčšiny doktorov v mojom veku funguje tak, že ide z toho, čo je naučený. My sa musíme doškoľovať, robia sa také kredity a, samozrejme, sú aj nové veci. Keď som šiel do medicíny, tak sme v troch, štyroch mesiacoch začali dávať deťom piškoty. Ako prvé stretnutie s cereáliami, teda s múkou. Teraz viem, že do piateho mesiaca je múka zbytočná, lebo výskum ukázal, že telo na to nemá dostatok enzýmov na spracovanie. My sme tie naše deti nezabili, šak ste tu na svete, ale sme ich zaťažili spôsobom, že to nevedeli spracovať. A takýchto výskumov – o materskom mlieku, čo urobí

prvé kojenie na zažívací trakt, na črevo dieťaťa, to sme my nevedeli. Teraz sú celé práce, ako to naštartováva jednotlivé bunky. Sú to zázraky. A myslím si, že mnohým veciam ešte stále nerozumieme.

Čo sa stalo pre mňa zaujímavým, je farmácia. Lebo farmácia je veľký biznis. Jeden penicilín má šesť názvov. Jeden ampicilín má šesť názvov. Každý diler hustí do vás to svoje, lebo chce, aby sa predávala jeho značka. A musím priznať, že už to tak neabsorbujem. Nedá sa to.

Tešíte sa na dôchodok?

Teším, samozrejme. Ja sa ale so Srním nelúčim, lebo bol som požiadaný, či by som chvíľu mohol robiť poradne. Tak tam sa chvíľu ešte pomojkám s tými svojimi pacientmi. V podstate neviem, čo ma čaká. Ale keď som povedal, že budem cvičiť, budem ráno čítať noviny cez internet, budem chodiť na prechádzky, tak sa moja žena a moja sestrička strašne smiali. Ale tak Vášok zostal, tam bude stále treba čo-to porobiť a mám aj sedem vnúčat.

Máte zvyky, ktoré udržujete na Veľkú noc?

U nás sa Veľká noc svätí. Moja žena by nebola taká pekná, keby som ju každý rok nevyšibal, neoblial. Máme zabehnutý taký systém, že zo začiatku som ju polieval na posteli, potom som ju zobral do kúpeľne, potom som ju nosil na rukách. Teraz už toľko nevládzem, aj sme pribrali trošku, tak len ukážem a ona ide sama.

Odkedy si vás pamätám, stále vyzeráte rovnako. Ako to robíte?

Žiadna kozmetika od firmy Dior. Mám veľmi dobré zázemie. Aj keď mám občas v práci stres, mám strašne zlatú rodinu, doma to teda odreagovávam. A mám dar – moja sestra je staršia o 12 rokov a ešte sa nefarbila. Čiže po mame sme zdedili dobrú genetickú výbavu. Ja som napoly šedivý, ale len keď sa umyjem šampónom. Na druhý deň už je to v poriadku. Asi mám v hlave nejaké mazadlo, ktoré mi tie vlasy vždy upraví. A druhá vec je, mám krásne prostredie, v ktorom robím. Mám stále mladé mamičky. Mne žiadne šesťdesiatky nerodia. Čiže prinášajú mi nový vietor. A mám strašne krásnych pacientov.

Ako spätne vnímate svoj pracovný život?

Už zo začiatku svojej pracovnej činnosti som vedel, že nechcem robiť kariéru vedeckú alebo odbornú. Naplňala ma práca s ľuďmi. Mojm snom je zasvätiť život práci tak, aby som nikomu neublížil, každému pomohol, ako najlepšie viem, a aby raz, keď budem odchádzať – čo je už tu – si ľudia pomysleli: »Bol to náš doktor.« V tom zmysle, že som pre nich vedel urobiť, čo som vládal. Človek všetkým nevyhovie. Keď desať ľudí ošetríš a jednému nevyhovieš, tých deväť nepovie nič. Ale ten jeden ti urobí najväčšiu reklamu. Ale v živote je to tak.

Lýdia Murárová

V mene všetkých občanov aj pacientov ďakujeme NAŠMU pánovi doktorovi za starostlivosť, opateru, za život strávený medzi nami a prajeme mu ešte veľa zdravia a spokojnosti.

Veľký škôlkarsky karneval

Napriek mrazivému počasiu bolo 15. februára 2017 v našej materskej škole veľmi horúco. V dopoludňajších hodinách sa triedy premienili na farebné tanečné sály, ktoré od skorého rána vítali nedeľkové deti v podobe pirátov, indiánov, policajtov, princezien a mnoho ďalších

rozprávkových bytostí.

Okrem súťaží v jednotlivých triedach, ktoré pre deti pripravili šikovné p. učiteľky, sa deti z celej MŠ zišli na spoločnej karnevalovej diskotéke. Po promenáde masiek nasledovala pravá fašiangová zábava, ktorej súčasťou bola vynikajúca nálada, hudba, tanec, občerstve-

nie a ceny pre najlepšie masky. Takto to vyzeralo, až kým princeznám z ľadového kráľovstva, včielkam, lienkam a dokonca aj pirátom nesadla únava na viečka. A tak sa po dobrom obede odobrali do ďalšej rozprávkovej ríše – do tej sníčkovvej. Dobrú noc zasa o rok!

Mária Kumančíková

Zo života školy

Pedagogická diagnostika komunikačných zručností

V posledných rokoch pozorujeme zvýšený počet detí prichádzajúcich do 1. ročníka s rečovými problémami, ktoré sú mnohokrát jednou z príčin zníženej školskej úspešnosti. Na základe požiadaviek pedagogickej rady pri ZŠ, odporúčania Rady školy pri ZŠ s MŠ vedenie školy v snahe pomôcť čo najskôr odhaliť logopedické nedostatky predškolákov a odbornej pomoci rodičom vedenie školy umožnilo deťom vo veku 4 a 5 rokov (nar. od 1. 9. 2011 do 31. 8. 2013) pedagogickú diagnostiku komunikačných zručností prostredníctvom odbornej pracovníčky.

Cieľom je orientačná informácia o priebehu vývinu reči po zvukovej stránke. Logopedička na základe zrealizovanej pedagogickej diagnostiky odporučila odbornú pedagogickú logopedickú pomoc, ktorá rodičom ukazuje cestu k zlepšeniu komunikačných schopností dieťaťa. Celé vyšetrenie hradil zriaďovateľ a teraz je

už na zodpovednosti rodičov v prípade logopedických nedostatkov svojich detí, či budú navštevovať logopedickú ambulanciu, príp. cvičiť správnu výslovnosť podľa jej návodov.

Osobnostný a sociálny rozvoj

V rámci vyučovania sa snažíme naplňovať i požiadavky zo štandardov prierezovej témy Osobný a sociálny rozvoj. Rozvíjame u žiakov sebapoznávanie, sebaúctu, sebadôveru, a s tým spojené prevzatie zodpovednosti za svoje konanie, osobný život a sebaupravovanie. Umožňujeme žiakom rozmyšľať o sebe (sebareflexia), o vzťahoch s ľuďmi (reflexia), svojom živote a smerovaní. Orientujeme ich, aby vedeli uplatňovať svoje práva, ale aj rešpektovať názory, potreby a práva ostatných. Pomáhame im udržať si maximum osobnostnej stability, pestovať si kvalitné medziľudské vzťahy, čeliť možným rizikám a starať sa o svoje psychosomatické zdravie. Pri rozvíjaní uvedených zručností spolupracujeme s Centrom pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie, Regionálnym úradom verejného zdravotníctva a Krajským policajným veliteľstvom

v Trenčíne, ktorých pracovníci s našimi žiakmi vedú interaktívne besedy, príp. vytvárajú rôzne aktivity. Prváci a druháci absolvovali besedu na tému **Zdravé zúbky**, piatáci na tému **Zodpovedné používanie internetu**, šiestaci a siedmáci na tému **Rovesnícke vzťahy** a ich úskalia, šikanovanie, deviataci na tému **Nebezpečenstvo drogy**, ôsmaci ako budúci držiteľia občianskeho preukazu na tému **Trestno-právnej zodpovednosti** a ešte ich čaká workshop na tému **Moja životná cesta**. Budujú si tak základy svojej osobnosti, ktorú treba neustále rozvíjať hlavne v domácej výchove tak, aby sa z nich stali sebavedomí, ale hlavne zodpovední dospelí ľudia.

Lyžiarsky výcvik

Tridsaťsedem žiakov – siedmakov a ôsmakov si na základnom lyžiarskom výcviku v krásnom horskom prostredí Malinô Brdo v dňoch 15. – 20. januára 2017 vyskúšalo nielen športové zručnosti, ale aj úroveň nadobudnutých sociálno-komunikačných schopností. Počasie im naozaj prišlo a slniečko svietilo celých šesť dní. Výcvik sa tradične ukončil pretekmi v slalome.

PaedDr. Helena Kramáriková
riaditeľka školy

Na Zelenom ostrove, ako Írsko často nazývajú, sme sa ja a môj už terajší manžel usadili pred trinástimi rokmi. Vždy nás oboch lákalo dobrodružstvo a život v krajine, ktorá by nám ponúkla všetko to, čo nám doma chýbalo. A tak sme sa hneď po ukončení univerzity „vybrali do sveta“. Dnes môžeme obaja s pokojným svedomím skonštatovať, že tú krajinu sa nám podarilo nájsť – je ňou Írsko. Veľa sa od vtedy zmenilo, počnúc našou adresou, ktorú sme od začiatku zmenili až 6-krát. Pre ľudí žijúcich v zahraničí to ale nie je nijako zvláštne, pretože vonku sa žije akosi rýchlejšie a dynamickéjšie než na Slovensku.

Veľkomesto vs. pokojné mestečko

Prvých 8 rokov sme žili v hlavnom meste Dubline. Je to pulzujúce a živé mesto, ktoré ponúka mladým ľuďom veľa možností – vzdelávacích, pracovných aj kultúrnych. Ako to však v živote býva, príde čas, keď sa ľudia rozhodnú usadiť a postarať sa o klasické istoty: postaviť dom, zasadiť strom a postarať sa o potomka. Tiež sme dospeli do tohto štádia, ale v inom poradí – potomok, dom, strom. V roku 2011 sa nám narodil náš syn Oliverko, v 2013 sme sa konečne usadili v našom domčeku a strom sa nám neskôr tiež podarilo zasadiť.

Už ako rodina sme sa rozhodli rozlúčiť s hektickým mestským životom v Dubline a presťahovať sa do pokojnejšej oblasti, mestečka Ashbourne vzdialeného približne 20 km od Dublinu. Toto malé mestečko (cca 14 000 obyvateľov) ponúka rodinám všetko, čo potrebujú. Samozrejmosťou je priame diaľničné spojenie s dublinským letiskom (15 minút) a samotným Dublinom (20 – 30 minút, v závislosti od premávky).

Zvládnutá výzva

V Írsku sa nám žije veľmi dobre, i keď začiatky sme jednoduché nemali (tak ako nikto, kto odíde zo svojej rodnej krajiny a rozhodne sa žiť, príp. nastálo usadiť v inej krajine). Chce to však čas, vytrvalosť a odhodlanie. Človek je tvor prispôsobivý a veľmi rýchlo sa dokáže adaptovať na nové veci. A uznávam, nie je to pre každého, lebo nie všetci sme ochotní, pripravení a schopní vzdať sa životných istôt. Nás však práve tento faktor lákal. Bola to pre nás, ako sa po anglicky vraví, „real challenge“ = ozajstná výzva! A dnes, keď sa obzrieme späť, toto naše rozhodnutie ísť za niečím novým a neznámym vôbec neľutujeme!

Začiatky boli ťažké, ale už sme tu doma

Otvorené hranice, lacné letenky, euro... Vycestovať v 21. storočí je ľahšie než kedykoľvek predtým. A pokojne aj na dlhšie. Za prácou, za školou, za láskou, za dobrodružstvom... Dôvod sa vždy nájde. Niektorým sa za hranicami zapáči natolko, že sa tam rozhodnú usadiť. Urobilo tak aj viacero našich rodákov. V niekoľkých číslach Lipovca si ich postupne predstavíme. Prvou z nich je Janka Galiková, rodená Pecúšová, ktorá zakotvila v Írsku.

Slováci v zahraničí

Čo sa týka Írov, vo všeobecnosti sú to veľmi dobrí a otvorení ľudia, nezaujatí, objektívni, priateľskí a veľmi zhovievaví. Snažíme sa udržiavať čo najlepšie vzťahy s ľuďmi z nášho okolia, priateľmi, susedmi, kolegami. Pre nás ako rodinu je to veľmi dôležité, keďže žijeme v krajine, ktorá nie je našou rodnou, ale tou, v ktorej sme sa dobrovoľne rozhodli nájsť si svoje miesto a usadiť sa. Preto sa snažíme čo najviac zapájať do diania naokolo a musím povedať, rovnako to robia aj ostatní v našom blízkom okolí, medzi nimi aj iní Slováci žijúci v Írsku. Pomáhame si, ako sa dá. Ako sa vraví: Nikdy nevieš, kedy budeš sám potrebovať pomoc druhého, a pre nás Slovákov žijúcich v zahraničí to platí o to viac, keďže pri sebe nemáme naše rodiny.

Všehochuť národov

V Írsku nájdete všetko: Európanov, Američanov, Austrálčanov, Aziatov... Ľudia si tu žijú svoje životy bez ohľadu na to, kde sú ich korene, vychovávajú rodiny, pracujú a snažia sa nájsť si tu to svoje šťastie. Írsko im toto všetko umožňuje. Nevládnú tu predsudky, rasizmus, odmietanie či nedôvera – ľudia bez ohľadu na farbu pleti tu dostanú šancu a ak sa jej chytia, sú pracovití a usilovní, žijú si dobrým životom. Niekedy mám pocit, že sa tu „žije“ až príliš. Íri sa veľmi radi zabávajú, zbožňujú svoje lokálne krčmičky „Irish Pubs“, kde pravidelne sledujú so svojimi kamarátmi športové zápasy, oslavujú rodné výročia alebo len tak si idú sadnúť s kolegami po práci – je jedno, či v pondelok alebo v piatok večer, krčmičky sú tu vždy plné. Musím sa priznať, je to veľmi „nákazlivé“!

Priateľské zázemie

Čo sa týka kamarátov a priateľov, od začiatku sme boli otvorení každej možnosti nájsť si tu dobré priateľské zázemie bez národnej preferencie. Máme veľa dobrých Írskych aj „internacionálnych“ známych, no a, samozrejme, Ostrohu. Keďže môj manžel sa od detstva venoval folklóru, bolo preňho prirodzené, že sa pridal k skupinke Slovákov, ktorí v roku 2007 založili slovenský folklórny súbor pôsobiaci v Írsku Ostrohu. No a práve vďaka Ostrohe sme mali možnosť stretnúť fantastických mladých ľudí z rôznych častí Slovenska. Nezabudnem na deň, keď sme krstili nášho syna Olivera (prvé ostrohácke dieťa narodené v Írsku) za prítomnosti celého súboru, slovenského kňaza a našich najbližších kamarátov. Krásna hudba a obrad krstu po Slovensky... Ako doma. Rodi-

na nám chýbala, no aj napriek tomu pri nás stáli ľudia, ktorí nám ju chceli v tento veľký deň nahradiť a potešiť nás.

Rodina na poprednom mieste

Veľmi pozitívnu vecou, ktorá mi na Írsku imponuje, je postavenie rodiny v spoločnosti. Íri zbožňujú tehotné ženy a deti a patrične sa k nim aj správajú. Pokojne sa vám môže stať, že kráčate po meste a prihovori sa vám Ír, príp. sa začne rozprávať s vaším dieťaťom alebo sa prihovori nemluvnáťu. Deti tu má každý rád.

Írske pôrodníctvo je na veľmi vysokej úrovni. Naša skúsenosť s pôrodom a narodením nášho prvého dieťaťa bola krásnym zážitkom a veríme, že sa to zopakuje aj v apríli, keď očakávame druhý prírastok do rodiny.

Pôrod prebieha veľmi prirodzene, bez asistencie lekára, len s pôrodnou babicom a partnerom, resp. blízkou osobou, ktorá ženu pri narodení bábätka sprevádza. Keďže pôrodné babice sú plne kvalifikované profesionálne pôrodníčky, lekárske tímy nastupujú až v prípade komplikácií alebo potreby cisárskeho rezu. Mamička rozhoduje o pôrodnej polohe, má možnosť počúvať hudbu, prechádzať sa, dať si kúpeľ, k dispozícii má rôzne formy prostriedkov na tlmenie bolesti (epidurálka je zdarma). O všetkom rozhoduje samotná mamička a jej želania berie personál vážne. Pôrod teda prebieha veľmi pokojne a bez stresov.

Materská dovolenka tu začína väčšinou 2 týždne pred termínom pôrodu – pokiaľ je žena fit a chce zostať pracovať čo najdlhšie. Samozrejme, môže začať s materskou aj skôr, tá je však o to kratšia po narodení dieťaťa. Oficiálne tu trvá 26 týždňov (platená) a potom si žena ešte môže zobrať neplatenú materskú dovolenku, čo je ďalších 16 týždňov, príp. rodičovskú dovolenku, ďalších 18 týždňov neplateného voľna. Mne sa podarilo zostať doma 15 mesiacov – potom som sa musela vrátiť späť do práce a náš syn začal chodiť do škôl-

Svieža zeleň je pre túto krajinu typická

Na Deň svätého Patrika organizujú Íri veľkolepé pochody

ky, kam chodil, až kým nezačal navštevovať školu.

Hravá škola

Deti v Írsku začínajú chodiť do školy v 4 – 5 rokoch. Náš syn má školu veľmi rád, pretože sa hravou formou učia písať, čítať aj počítat, čo je veľmi dôležité a efektívne pre deti v ešte stále pomerne hravom veku. Nesedia v laviciach za sebou, ale za okrúhlymi stolmi so skupinkou spolužiakov (5 – 6 detí). Veľkú časť ich aktivít tvorí pohyb a tímová práca. Občas nám už niečo povie aj po írsky (výučba írskoho jazyka je súčasťou všetkých írskych škôl a je úplne odlišná od angličtiny). Oliver, samozrejme, rozpráva anglicky úplne plynule, keďže už ako 15-mesačný začal chodiť do írskych škôl. Doma sa s ním hovoríme po slovensky, takže vždy, keď príde z babkami a dedkami na Slovensko, dokáže pekne komunikovať.

Radi sa vraciame

Na Slovensko sa nám podarí dostať minimálne 2-krát za rok. V Írsku sa však už rozhodne cítime byť doma, čo bude aj tým, že sme sa už usadili a máme rodinu. Zaletieť domov na Slovensko nie je problémom priestorovým, ale skôr časovým, keďže pracujeme na plné úväzky a máme už aj školopovinné dieťa. Radi sa ale vraciame, sú tam naše korene, rodiny a známi. Už nemáme problém preorientovať sa z pra-

vej strany volantu na ľavú a tiež už nemáme problém rozlúčiť sa s rodinou po skončení dovolenky na Slovensku bez slz. Keď príde čas vrátiť sa na Zelený ostrov, nemáme pocit, že ideme niekam, kam nepatríme. Už vieme, že ideme domov, do krajiny, kde sme si to „doma“ vytvorili.

A či nám Slovensko chýba? Určite áno. Nechýba nám však život na Slovensku, ale skôr rodina a kamaráti.

Slovensko a jeho plusy

V porovnaní s Írskom je na Slovensku určite lepšie počasie, väčší počet slnečných a teplých dní. Zimy tu bývajú pomerne veterné a daždivé. Na Slovensku je, logicky, iné, vnútrozemské podnebie. Írsko je ostrov, obklopený morom a divokým oceánom, a preto aj klíma je podstatne odlišná. Musím však povedať, že za trinásť rokov života na Ostrove sme sa už úplne adaptovali a počasie sme si obľúbili. Jar a jeseň sú tu veľmi príjemné a v lete aj počas horúcejších dní príjemne previeva morský vánok. Za posledné roky sa tu dokonca citeľnejšie oteplilo, takže letné mesiace ponúkajú oveľa viac teplých a slnečných dní. Tropických teplôt nad 30° by ste sa tu však nedečkali (ale stať sa tu na pár dní môže). Na všetko ostatné, ako strava, kvalitnejšie služby, priateľskejší, príjemnejší a ohľadupľnejší ľudia, sa zvykalo v Írsku veľmi ľahko, keďže presne toto nám na Slovensku veľakrát chýbalo.

spracovala Lýdia Murárová

Vyparadení chlapci na pochode v Deň sv. Patrika

Pranostiky a povery od Nového roka do Petra a Pavla

Už naši predkovia sa zaoberali vývojom a zmenami počasia. Neustále sledovali účinky týchto zmien na prírodu. Svoje poznatky si starostlivo zapisovali a podľa zápisov, ktoré sa opakovali, vznikali ľudové pranostiky.

„Ako na Nový rok, tak po celý rok.“

Táto pranostika patrí k najznámejším a medzi ľuďmi je najrozšírenejšia. Riadili sa ňou naši predkovia a riadime sa ňou aj my. Mali by sme byť k sebe milí, dobrí, a ak sa budeme cítiť šťastní, potom by sa nám nemalo šťastie vyháňať ani v novom roku.

„Ak je 6. januára v noci vidieť veľa hviezd, bude dobrá úroda zemiakov a pšenice.“

Šiesty január je deň, v ktorý sa požehnávali domy. Trojkraľovnou kriedou sa píše nad dvere písmená G+M+B. Sú to počiatkové písmená mien troch mudrcov, ktorí sa prišli pokloniť Ježiškovi. Tieto písmená boli zároveň aj skratkou latinského *Christus Mansionem Benedicat* (Kristus žehnaj tento dom.)

„Čím väčšia zima na Hromnice, tým lepšia úroda, teplejšie leto a skorá jar.“

Najznámejšia súčasť hromničných zvykov kresťanskej tradície je posväcovanie sviečok počas liturgie (takzvané hromničky), ktoré mali chrániť nielen obydlia, ale aj úrodu na poli počas búrok.

„Raduj sa hospodár, Matej lady láme. Ak nemá čo lámať, lady v marci máme.“

Na radosť ratajov, svätý Matej chváli pluh. Svätý Matej zimu tratí alebo bohatí.

Fašiangy je obdobie od Troch kráľov až do polnoci pred škaredou (Popolcovou) stredou, potom nasleduje 40 dňový pôst až do Veľkého piatku. Je to čas medzi zimou a jarou. Podľa kresťanských tradícií sa má človek pripraviť fyzicky aj duševne na jeden z najdôležitejších sviatkov a to je Veľká Noc.

„Na svätého Jozefa slniečko dáva chlieb aj vínečko. Krásny jozefovský čas nesie plný klas.“

V tomto čase sa k nám vracajú prvé bociany. K nám tento rok priletel prvý bocian 21. marca.

„Ak prší prvého apríla, bude mokrá máj.“

Prvý apríl je deň vtákov, čo sa spája s priletmi vtákov sťahovavých.

„Na Vojtecha prvá leta potecha.“

Tó platí iba vtedy ak neprídu vojtechovské dažde. Ak na Vojtecha prší, bude málo sliviek a iného ovocia.

„Sad' zemiaky na Ďura, bude plná pivnica i komora.“

„Na Marka šup uhorku do jarka.“

„Studený máj v stodole raj.“

Ľudia od pradávna verili, že prvé májové hodiny sú magické. Prebúdajú všetky živly: Zem, Oheň, Vzduch a Vodu. Hovorili aj o silných účinkoch, ktorý má bozk práve v tento magický dátum. Čerešňa symbolizujúca pestrosť a plnosť, má silnú čarodejnícku moc. Mládenec by mal svojej milej dať pod rozkvitnutou čerešňou bozk, aby bola svieža.

„Traja zmrznutí svätí Pankráč, Servác, Bonifác a Žofia spolu s Urbanom uzatvárajú mrazíky.“

Pankráč bol mladík, ktorý v starom Ríme zomrel pre svoju vieru. Servác bol biskupom v nemeckých krajinách. Bonifác patrili medzi kresťanských mučeníkov z doby prenasledovania kresťanov v Rímskej ríši.

„Medardova kvapka 40 dní kvapka.“

Medardovského počasia sa ľudia obávali z mnohých dôvodov: zlé sušenie sena, škodce a hniloby na rastlinách. Traduje sa legenda o malom Medardovi, ktorého postihla búrka. Zrazu sa nad ním objavil veľký orol, skryl ho pod svoje krídla, a tak mu zachránil život.

„Na svätého Antona brúsenie kôš začína.“

„Ak dážď na Jána Krstiteľa padá, málo má orechov pole i zábrada.“

Jednou peknou tradíciou je aj pálenie jánskych ohňov. Táto noc sa volá Svätójánska a je plná kúzli. Najznámejší zvyk tejto noci je aj skákanie cez oheň. Očistný oheň mal zbaviť ľudí chorôb. Na Jána zbierané byliny si babky bylinárky sušili oddelene a používali ich len v naliehavých prípadoch ako zaručený liek

„Na svätého Petra a Pavla keď hrom trieska, hríby do zeme tlačí.“

Peter s Pavlom začínajú hubársku sezónu. Hovorí, že ako v ľudskom živote všetko má svoj čas, tak je to aj s hubami. Horúčavy na Petra a Pavla veštia, že v zime nás prikvačí veľa studených dní.

Vilma Martišková

Ako som prášil

Zo spomienok v Srní už pomaly zabudnutého harmonikára Ondreja Černičku, prezývaného Grimbál, ktorý hrával ako krčmový muzikant na Kamenci v krčme „U Bariša“.

Bola to známa krčma, o ktorej vedeli všetci, čo prechádzali Vlárskou dolinou. Krčmár Bariš bol rozhladený človek, ktorý nebol len klasickým krčmárom. Mal aj pálenicu, ba aj ubytovňu, kde mohli ľudia prechádzajúci Srňanskou dolinou hlavu skloniť. Choval kone a v jeho gazdovstve bolo dosť, čo mohol príšielcom ponúknuť. Pohostinnosťou o ňom sa niesol len ten najlepší chýr. No, ale nie o tom som chcel hovoriť.

Poviem vám, čo sa mi stalo, keď som cez fašiangy kráčal po chodníku okolo potoka, čo tiekol na Galkách (Putárech) mlyn. Nad mlynom bola lavička, len také hrubé polenisko. Prichodím k lávke, keď som zbadal, že smerom od cintorína prichádza nejaká ženská postava. Myslou mi prebehlo, hej bištu, čože to môže byť v túto nočnú hodinu. Tak som ju chcel cez lávku predbehnúť. Ale keď prišla bližšie k potoku, zbadal som, že má okolo pásu červenú stuhu. Vtom sa natiahla – narástla a zblízka mi pozrela do tváre. Na jej tvári však neboli oči, ale iba dve veľké diery. Vtom už som vedel, s kým mám dočinenia. Bola to ona, Smrtka! Ani neviem, kde sa vo mne nabralo toľko sily, ale tento beh bol naozaj o dušu.

Vo dverách sme mali vysoký prah, ako to bývalo prv v domoch, že býval skok do chalupy. Praštil som sebou o zem ako Kubo na Tri krále. Žena sa zobudila a vidiac ma na zemi sa strašne zľakla. Dlho mi trvalo, pokiaľ som sa vykotal a rozumne som jej vysvetlil, čo som videl. Po, po, po tom mi, mi dlho tr, tr, trvalo, a, aby so, som normálne rozprával.

A to je na môj dušu pravda, akože som Ondro Černička, Grimbál, ako ma volajú!

Spomína Jozef Kebísek

V skratke

Súťaž v prednese poézie a prózy Hviezdoslavov Kubín má na škole dlhoročnú tradíciu. Tento rok súťažilo viac ako štyridsať recitátorov. Michaela Liptáková (3. A), Natália Michalíková (6. A) a Patrícia Šebíková (9. A) nás reprezentovali na obvodnom kole v Trenčíne. Natália obsadila 3. miesto a Paťa 2. miesto s postupom do ďalšieho kola. Blahoželáme!

Deň polročného vysvedčenia si žiaci prvého stupňa spríjemnili karnevalom.

Družinári krstili svoje knihy

Marec – mesiac knihy oslávil i deti navštevujúce školský klub detí. Zahrali sa na malých spisovateľov, ilustrátorov, návrhárov, viazačov kníh.

Vyrobili si svoje vlastné knihy o zvieratkách, abecede, postavičkách z rozprávok či o duchoch a tankových bitkách. Vymyslené príbehy si sami i ilustrovali, vyzdobili obaly kníh a tie napokon zviazali. Nechýbal

ani krst nových kníh. Ten sa konal 17. 3. v žiackej knižnici i s občerstvením. Tretiačky Sofia a Kiarka sa stali krstnými mamami, pokrstili knihy pestrofarebnými peniažkami. Mladí spisovatelia potom predstavili a prezentovali svoje diela ostatným. Ich výtvory zdobia vestibul školy, kde si ich môžu pozrieť aj rodičia a starší žiaci.

Milada Masiarčinová

Marec – mesiac knihy

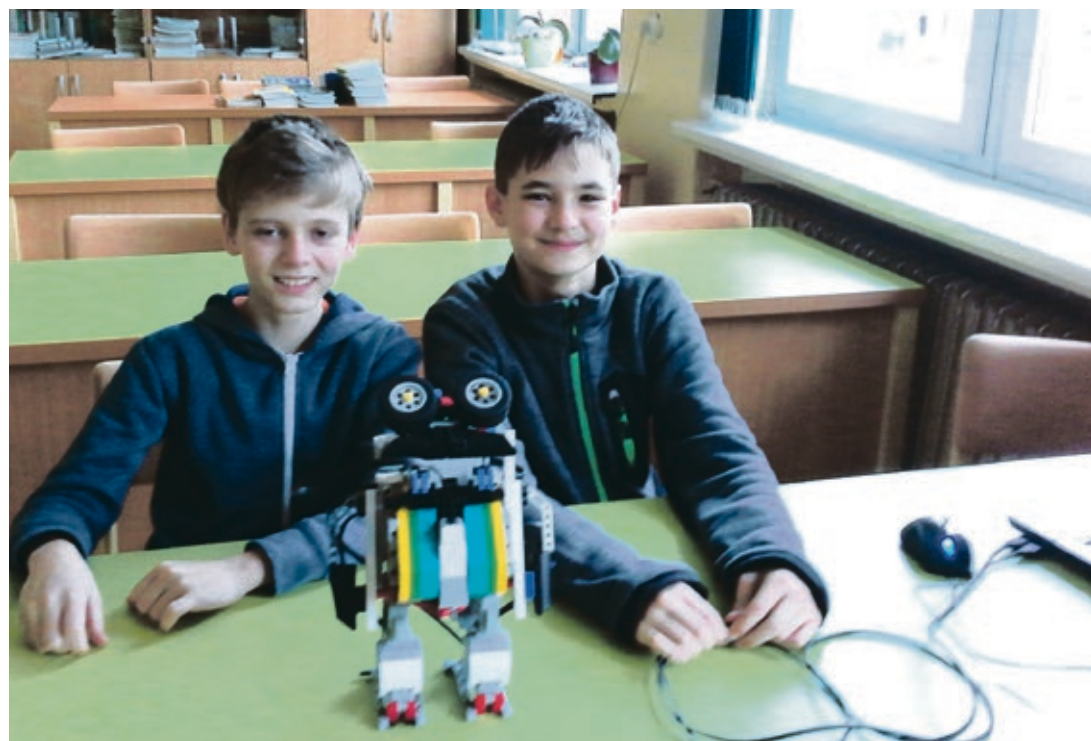
Marec je mesiacom knihy už od roku 1955, keď ho v bývalom Československu vyhlásili na počesť Mateja Hrebendu. Cieľ bol jednoduchý – podpora trvalého záujmu o knihy.

Počas tretieho marcového týždňa sa preto deti z MŠ vydali navštíviť obecnú knižnicu. Cieľom návštevy bolo pripomenúť si, že aj v dnešnej predigitalizovanej dobe plnej moderných informačných technológií má kniha svoj význam. Deti sa prostredníctvom návšte-

vy dozvedeli o úlohe knižnice, o jej význame a službách, o tom, ako správne zaobchádzať s knihami.

Nechýbal ani prednes detskej poézie či prózy v podaní skvelej p. Vilmy Martiškovej, ktorá nás každoročne knižnicou sprevádza a trpezlivo odpovedá na všetky otázky. A keďže vie, po čom detské srdce baží, deti okrem zážitkov odchádzali z knižnice aj so sladkým darčekom. Ďakujeme a tešíme sa opäť o rok.

Mária Kumančíková

Robotický deň

V poradí 12. ročník medzinárodnej súťažnej prehliadky robotov Trenčiansky robotický deň 2017 sa konal 15. a 16. februára 2017 v priestoroch SOŠ Pod Sokolicami v Trenčíne. Podujatia sa zúčastnilo 41 základných a stredných škôl, medzi ktorými ani tento rok nechýbala tá naša.

Príprava robotov na TRD bola pre viacerých členov krúžku Mladý technik zaujímavou výzvou. Adam

Húserka a Damián Lipták súťažili v kategórii Follower Easy s robotom Sprint3r. Robot Sprint3r jazdil po dráhe na čas. Pomocou senzorov program zabezpečil, aby robot nevyšiel z dráhy. Aj keď sme v tejto kategórii nováčikovia, náš čas bol veľmi dobrý. Darilo sa nám ho v priebehu troch pokusov ešte zlepšiť. Hoci sme nevyhrali, odchádzali sme spokojní s našim výkonom.

David Lipták a Martin Lipták skonštruovali a naprogramovali robota Big Belly Bot,

ktorého prezentoval v kategórii Free Style Martin Lipták. Big Belly Bot je robot, ktorý slúži hlavne na zábavu. Môžete ho brať ako spoločníka. Má slušné správanie, môžete ho kŕmiť, vie kedy má dosť, dokáže sa zavlniť v bokoch a vyprázdniť. Hoci sme námet čerpali z literatúry, vyriešiť rôzne technické problémy s využitím našich senzorov dalo chlapcom veľa práce.

Na záver opakujem slová porotcov, vyhrali všetci žiaci, ktorí sa takýchto súťaží zúčastňujú.

Helena Galková

Skauti pomáhajú zlepšovať svet. A vy môžete byť pri tom!

V našej obci už hádám mýty o skautoch neapanujú. Hádám v každej rodine sa nájde človek, ktorý sa o skauting aspoň trochu obtriel. Dá sa povedať, že skauting sa tu dobre zakorenil, veď aj korene nášho 117. zboru siahajú práve do Horného Srnia.

Určite si teda zaslúžite načítať ešte viac do nášho skautského sveta. Okrem osláv patróna skautov sv. Juraja či patróna nášho zboru sv. Františka z Assisi slávime aj iné dni, a to dokonca v celosvetovom meradle. Vo februári sme si napríklad pripomínali Deň sesterstva, konkrétne 22. februára. Tento sviatok má bohatú históriu.

Myšlienka mať osobitný deň, keď by skautky mysleli jedna na druhú, vznikla na medzinárodnej konferencii skautiek v USA v roku 1926. Dátum zvolený pre Deň sesterstva bol 22. február, čo bol deň spoločných narodenín nášho zakladateľa Roberta Badena-Powella a jeho manželky Olave.

Tento nápad sa ďalej rozvinul na konferencii v Poľsku v roku 1932. Keďže narodeniny sú zvyčajne spájané s obdarovaním, tak i skautky na celom svete by mohli počas Dňa

stupom času sa tento sviatok stal nielen dňom skautiek, ale dňom osláv všetkých členov skautského hnutia. Práve z tohto dôvodu bolo v roku 2015 rozhodnuté, že pôvodný názov *Deň sesterstva* bude zrušený a nahradí sa novým názvom *Deň zamyslenia*, s ktorým sa skauti ľahšie stotožnia. Tento sviatok sa stal dňom, keď má každý skaut myslieť na ostatných členov skautského hnutia. S dievčatami v našom oddieli si v tento deň zvykneme aspoň vtipnou fotkou alebo blahoželaním pripomenúť náš sviatok a tiež narodeniny Bí-Piho a Olave. Snažíme sa dievčatám pripomenúť osobnosť Olave, ale aj Bí-Piho sestru Agnes, ktorej vďačíme sa rozvinutie dievčenského skautingu.

Myšlienku Dňa zamyslenia si však môžu osvojiť aj neskauti. A môžeme si ju osvojiť aj v iný deň ako 22. februára. Je dôležité pripomenúť si a zamyslieť sa napríklad nad tým, že dátumy 25. február a 14. marec boli začiatkom režimov, ktoré zviazali Slovensko totalitou vládou. Skauti to v týchto obdobiach vôbec nemali ľahké, práve naopak. Počas obidvoch režimov bola činnosť skautských organizácií na území Slovenska zakázaná a skautskí vedúci boli

Super Kruháč

Oprať, ožehliť, navariť, postarať sa o deti... To je bežný stereotyp každej ženy. Pre seba si nevedia ukradnúť ani chvíľu času, vždy sa nájde niečo dôležitejšie. Fitness centrum priveľmi neoblubuje ani jedna žena, skôr si zacvičia aerobik alebo zabehajú.

Keďže radi športujeme celá rodina, manželka skúsila osloviť na sociálnej sieti ženy v našej obci a na naše prekvapenie sa im myšlienka cvičenia kruhového tréningu, kam môžu chodiť len ženy, veľmi zapáčila. Vy-

tvorili sme si aj vlastnú skupinu „Super kruháč“. Stretávame sa pravidelne 2-krát týždenne (streda, piatok) v popoludňajších hodinách. Veková kategória je od 18 do 50 rokov. Cvičievame kruhové tréningy a tabatu. Všetky tieto cviky sú zamerané na precvičenie celého tela, a to s vlastnou váhou. Snažím sa vymýšľať stále niečo nové, aby tréningy neboli rovnaké, taktiež sa mení i obtiažnosť cvikov.

Musím dievčatá veľmi pochváliť, pretože tieto tréningy sú skutočne zaberák. Trénujem spolu s nimi každý tréning a po hodine cvičenia nezostáva ani

jedno tričko suché :-). Najmä to moje. :-). Od začiatku januára sa dievčence veľmi zlepšili, rastú na sile a kondícii. Aj keď počas tréningu im priveľmi do smiechu nie je, vidím, aké sú na seba pyšné, keď dokážu urobiť s ľahkosťou cvik, ktorý predtým nezvládali na 100 %. V tom, že ich tréning naozaj baví, ma utvrdzuje i fakt, že sa stretávajú vo veľkom počte, okolo štyridsaťpäť žien, a stále k nám prichádzajú nové a nové tváre, čo ma ako trénera veľmi teší. Verím, že im toto zariadenie pre cvičenie ešte dlho vydrží.

Igor Tinák, tréner

sesterstva preukázať štedrosť a priateľstvo dobrovoľným príspevkom. Tak vznikla myšlienka Fondu Dňa sesterstva. Fond Dňa sesterstva slúži na podporu a rozvoj dievčenského skautingu tam, kde to je najviac potrebné. V roku 1941 bolo jeho cieľom pomôcť dievčenskému skautingu v krajinách, ktoré postihla druhá svetová vojna.

V angličtine sa tento sviatok nazýva World Thinking Day (Svetový deň zamyslenia). Po-

perzekvovaní. Keď v roku 1970 prišla opäť stopka pre skauting náš brat Bobor, Vlado Janečka, sa len tak nevzdal. Aj naďalej sa venoval skautom, potajomky a dokonca riskujúc vlastné zamestnanie. V tom čase prišli tiež kontroly „zhora“ na skautský tábor s vyhrážkami. Dnes, našťastie, opäť môžeme slobodne skautovať. Avšak cítime, že správna výchova mladých k demokratickým prístupom je čoraz viac ohrozená. Aj to je

vhodný moment na zamyslenie a následné konanie. Výstižne to vyjadril priekopník skautingu v Československu Antonín Benjamín Svojsík: „Totalita vylučuje skauting – skauting vylučuje totalitu.“ Sme radi, že aj my môžeme pozitívne prispieť k rozvoju vašich a našich detí.

Viac o našich aktivitách sa dozviete na web stránke www.117zbor.skauting.sk

Mária Šumichrastová

Tehlička v našej škole

Naša škola sa už šiesty rok v pôstnom období zapája do celoslovenskej verejnej zbierky Tehlička, ktorú organizuje občianske združenie Savio.

Cieľom Tehličky je každoročne vyzbierať finančné prostriedky na podporu vybraných rozvojových a humanitárnych projektov, informovať o aktuálnych problémoch v chudobných krajinách, formovať a viesť k spolupatričnosti a k spoluzodpovednosti za svet, v ktorom žijeme.

Tento rok Tehlička pomáha deťom v Južnom Sudáne postihnutým občianskou vojnou, ktorá trvá už 4 roky. V súčasnosti funguje v Južnom Sudáne 5 saleziánskych centier, do ktorých sa uchýlilo viac ako 20 000 ľudí. Tehlička chce podporiť 10 škôl, ktoré navštevuje približne 4600 detí z utečeneckých táborov. Finančné získané zbierkou sa použijú na kúpu učebníc, školských pomôcok potrebných na vzdelávacie programy a voľnočasové aktivity, školských uniforiem, jedlo a hygienické balíčky pre najchudobnejšie deti z utečeneckých táborov. Vzdelávanie týchto detí im pomôže spracovať traumy z vojny a pripraví ich na realitu po skončení konfliktu v budúcnosti.

Deti si v škole kupujú papierové tehličky, ktoré lepia na svoje triedne plagáty. Zároveň získavame financie aj predajom výrobkov detí z krúžku Šikovných rúk.

Ďakujeme všetkým, ktorí sa zapájajú do tejto zbierky!

Viac informácií môžete nájsť na stránke www.tehlicka.sk.

Blahoželanie

Pán učiteľ PaedDr. Pavol Červený sa vo februári 2017 dožil úctyhodných 80 rokov. Prijmite náš vinš, aby ste v dobrom zdraví a v kruhu svojich najmilších v pokoji žili a s Božou pomocou pripočítavali rok za rokom.

Stretávali sme sa často pri rôznych príležitostiach v rámci našej obce. Spolupráca bola spontánna a výsledky ešte aj v dnešnej dobe majú pokračovateľov.

Pri stretnutí, ktoré sa udialo tesne po dni, keď môj priateľ PaedDr. Pavol Červený oslávil významné výročie, som mu položil pár otázok, aby v krátkosti hovoril o požehnanej ceste pedagóga, manžela, otca i starého otca, ale i aktívneho občana.

Kde si uzrel svetlo sveta?

Malá dedinka Lúčnica nad Žitavou v Nitrianskom kraji je moja rodná. Moji vzácni rodičia tu priviedli na svet moju sestru a brata. V detských rokoch nádherné zelené plochy v okolí rieky Žitavy a jej vody boli pre nás miesta nekončných hier.

Ako to bolo so školami?

Za mnohé ďakujem mojim učiteľom, že som sa neskôr dal na cestu pedagóga. V obci som chodil do základnej školy a meštianskej školy (roky 1943 – 1952). Žiaľ, už sme boli siroty, otec zahynul v 2. svetovej vojne ako vojak pri Dukle (rok 1944). Starší si pamätajú, že o ďalšom osude rozhodovali kádrové hodnotenia, a mal som ako sirota šťastie, že ma prijali v Zlatých Moravciach na Pedagogické gymnázium. Tu som maturoval v roku 1956.

A kde si začal kráčať po pedagogickej ceste?

Absolventi spomínaného gymnázia boli v tom čase zaradovaní ako zamestnanci škôl 1. stupňa. Moja prvá učiteľská „stanica“ bola na Základnej škole Uhrovec (1957), ale čakala ma Vojenská prezentačná služba. Vojna v Hraniciach na Morave (1958 – 1960) a časté kon-

zultácie s rovesníkmi ma presvedčili, že idem správnym smerom. Preto som prijal miesto učiteľa v Motešiciach (1960). Veľmi skoro sa Školská okresná správa – Bánovce n/B a Trenčín dohodli, že ma preložia do Trenčína. Tam som dostal možnosť diaľkovo doštudovať na Pedagogickej fakulte v Nitre špecializáciu matematika – fyzika – technické práce. V roku 1964 som s diplomom promovanej pedagóg prišiel do našej obce Horné Srnie a v základnej škole

som zastával okrem výučby aj funkciu zástupcu riaditeľa školy. A o mojej pedagogickej ceste bolo rozhodnuté.

Mimo učiteľstva prišla láska a manželstvo. Olga, tiež učiteľka, sa mi páčila, slová sa zmenili na prísahu pred Bohom. Bolo to v roku 1968. Sobáš a svadobnú hostinu sme mali v mojej rodnej obci.

Ako ste začínali a kde?

Po svadbe sme vyriešili aj otázku bývania. V Dolnej Súči nám ponúkli učiteľský byt, tak sme sa sťahovali ešte v roku 1968. Tu sme okrem učiteľských povinností pôsobili v obci v kultúre. Významne sme zbohatli o troch synov a cez prázdniny sme začali s prípravou stavby rodinného domu v Hornom Srní. Synovia Pavol, Ondrej a Marcel vyrástli a v roku 1990 sme sa spoločne presťahovali do svojho domu. Zmenili sme s manželkou kantorské miesto, začali sme sa zapájať v našom novom domove do rôznych kultúrno-spoločenských akcií. V roku 1997 som odišiel do dôchodku.

Na záver spomeniem významnú spoluprácu i aktivitu PaedDr. Červeného, pretože na základe jeho myšlienky sme vykonali kus práce:

- Lipovec: zakladajúci člen, dopisovateľ
- publikované písomnosti: Horné Srnie 1989 – 1999, Horné Srnie. História a súčasnosť – rok 2000
- do 50 článkov publikovaných v obecných novinách Lipovec
- dlhoročný predseda klubu Kresťanskodemokratického hnutia v Hornom Srní.

Ing. Alojz Krajčí

Spoločenská kronika

Naši noví občania

9.12.2016	Tomáš Hudec
26.12.2016	Eliška Papierniková
2.1.2017	Johana Šumichrastová
7.2.2017	Valentína Micháliková
14.3.2017	Šimon Kovačovic

Navždy sme sa rozlúčili

26.12.2016	Aurelia Ištvaníková
30.12.2016	Pavol Kašuba
2.1.2017	Peter Štefánek
7.1.2017	Augustína Kristínová
25.1.2017	Ferdinand Lipták
27.1.2017	Jarolím Koníček
1.2.2017	Janka Jánošíková
4.2.2017	Pavel Mynář
16.2.2017	Jozef Korienek
24.2.2017	Ladislav Fabuš
25.2.2017	Štefan Marušinec
12.3.2017	Anna Matejková

Hrabáreň

(športová hala Horné Srnie, vchod od pošty), ponúka sociálne slabším občanom, občanom v hmotnej núdzi, rodinám s malými deťmi, mamičkám na materskej dovolenke a starším občanom oblečenie z druhej ruky. Ide hlavne o ošatenie a obuv pre deti a teenagerov, ale ponúkame aj oblečenie a obuv pre dospelých. Príďte si vybrať zo širokej ponuky detského, dámskeho a pánskeho oblečenia a obuvi. Ponúkané oblečenie a obuv je zdarma. Oblečenie si možno vyskúšať a vyzdvihnúť každý pondelok popoludní v čase od 14.00 do 17.00 alebo po telefonickom dohovore s pani Kebískovou, č. tel. 0905 234 854, alebo s pani Zacharovou, č. tel. 0908 518 567.

3. apríla privítala škola budúcich prváčikov